

„Когато, рѣче, не щешъ мира,
За тебе острата сѣкира,
О, враже гордий, упознай,
Небето отреди за пай!

Вий, мои прѣданны другари,
Достойни, вѣрни главатары,
България се отърва,
Вземете сега тазъ глава,

Вземете та я обрѣжете
И черепа ѝ очистете
Отъ всѣкаква нечистота,
Щото докарва гнжсота.

На огъня я изварете,
Съсъ чисто злато обковете,
Писецътъ съсъ кистцата си
Да я опише, украси.

Да бжде тя за споменъ чаша
На славната побѣда наша,
Съсъ нея ний ще да пиемъ,
Кога на сборъ се съберемъ.

Когато българинъ пирува
И въ радостъта си тържествува,
Съсъ пълна чаша вѣвъ ржцѣ,
Наздраве, братя, да рече“.

— Кажи ми сега ти наздраво,
Не ти ли отговорихъ право,
Когато тука прѣди часъ,
Не бѣхъ самси, ти казахъ азъ?

Ха! качвай се сега на конятъ,
Мъглитѣ, вижъ, на дѣждъ се гонятъ;
Доволно, стига да стоимъ,
Пжтъ дългъ ний ще да вървимъ!
